Islam je...

[Bosanski– Bosnian – بوسني]

Pit Seda

Prijevod:

Mersed Suljkanović

Revizija:

Irfan Klica

2014 - 1436

IslamHouse.com

﴿الإسلام هو...﴾

« باللغة البوسنية »

بيت سيدا

ترجمة: مرثد سوليكانوفيتش

مراجعة:

عرفان كليتسا

2014 - 1436

IslamHouse.com

U ime Allaha Svemilosnog, Milostivog!

Islam je...

Uvod u islam i njegova temeljna učenja

Predgovor

Cilj ove knjižice je da predstavi prava i istinska učenja koja nosi islam. Mi ne predstavljamo nikakva posebna učenja i pravce u islamu a ni neku novu interpretaciju islama. Mi predstavljamo islam onakvim kakvim jeste i ne dorađujemo ga nekakvim „šećernim prelivivima“ i dopustit ćemo mu da sam svoje pozitivne osobine stavi do izražaja. Postoji samo jedan islam i samo jedan primjer kako taj islam treba da bude življen i podučavan a to je na osnovu primjera Allahovog Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Naša namjera je da napravimo uopćeni pregled o osnovnim izvorima islama i kako oni izgledaju u Časnom Kur'anu i kako ih je Allahov Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, predstavljao. Nastojaćemo,

također, da odgovorimo na neka često postavljena pitanja o islamu.

Iako je činjenica da više od petine svjetskog stanovništva čine muslimani vidjet ćemo da se ipak islam u Zapadnim društvenim krugovima često puta pogrešno razumije i interpretira. Mi se nadamo da će ova knjižica da ispuni svoj zadatak i da će da predstavi islam u pravom svjetlu, pojašnjavajući da je objavljen Allahovom Poslaniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, te da će da razriješi pogrešno razumijevanje islama kao i predrasude i mržnje koje su uveliko prisutne. Mi ovu knjižicu pišemo u nadi da će ljudi iz svih različitih vjerskih opredijeljenja da nam se priključe kako bi ovaj svijet napravili svijetom tolerancije i dobročinstva kao i svijetom razumijevanja i mira.

Šta je islam?

Arapska riječ *„islam“* znači jezički „predanost“ ili „pokornost“. Islam u pogledu vjerovanja označava potpunu i iskrenu predanost Uzvišenom Bogu i da se sa time živi u potpunom miru i unutrašnjoj smirenosti.

Mir (arapski: selam, a na hebrejskom: šalom) se postiže time što se osoba u potpunosti pokorava Božijim naredbama, jer je Uzvišeni Allah **Pravedni** i **Mir**.[1]

Izraz „islam“ [2] ima jako opširno značenje. Islam nije nazvan na osnovu nekog plemena ili osobe, kao što je to slučaj sa jevrejstvom na osnovu plemena Juda, ili hrišćanstvo koje je nazvano na osnovu Hrista, ili pak budizam na osnovu Bude. Islam nije izraz koji je biran od ljudi, već je to naziv i izraz koji je izabran od Boga. Islam je međunarodno vjerovanje, dakle nije orjentisan ni prema Istoku a ni prema Zapadu. Islam je potpuni i savršeni oblik i način života koji vodi ka potpunoj predanosti Bogu. Neko ko svoju volju iz slobodne volje[3] preda Bogu takav se naziva „muslimanom“.

Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, nije bio prvi koji je islam doneo čovječanstvu već je to

[1] Podbeljana slova u tekstu se odnose ili na kur'anski ajet ili na određeno ime ili Božije svojstvo.

[2] Pojedini muslimani ne vole kada se islam opisuje kao „religija“ i to zbog toga što islam nije samo institucionalno vjerovanje. U arapskom jeziku se islam opisuje kao „din“ to jeste „način života“. Isto kao što su prvaci među hrišćanima nazivali svoju vjeru „Putem“.

[3] To jeste: bez prisile. To znači da se Bogu preda i pokori Njegovim naredbama bez ikakvih predrasuda i mirnog srca.

bio Adem, alejhi-s-selam.[4] Zato je svaki poslanik i vjerovjesnik došao kako bi opomenuo čovječanstvo i kako bi Božije naredbe ljudi jasno i ispravno shvatili. Oni su svaki ponaosob u svom vremenu dobijali određena učenja, sve dok Allah nije poslao posljednjeg Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kako bi on prenio posljednju objavu na koju se trebaju svi vraćati, a to je časni Kur'an.

Allah je arapska riječ, a koja znači: **„Jedan i jedini Koji zaslužuje obožavanje[5]“** i to je ime **Jedinog**, Koji je nebesa i Zemlju stvorio. Hrišćani i Jevreji koji govore arapskim jezikom isto tako Boga nazivaju Allah. Za bilo kojeg muslimana je Božije ime „Allah“ najuzvišenije i najobuhvatnije ime za Boga, a koje označava **Jednog**, Kome se ibadet čini, **Jednog**, Koji je sve stvorio.

---

[4] Izraz: „Mir nad njim“ znači: „Neka ka Bog sačuva svakog zla.“ Izražavanje počasti od strane muslimana, a koje je preneseno u islamskim predajama, se odnosi na sve poslanike i Božije vjerovjesnike, pa čak i na meleke kada neki od njih biva spomenut.

[5] Pod obožavanjem se misli na činjenje ibadeta, to jest svakog dobrog djela kojim je Allah zadovoljan, na način da se uradi iskreno radi Allaha i ispravno po praksi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Monoteizam

Učenje monoteizma (Božije jednoće koje se na arapskom označava kao „tevhid“) predstavlja najbitniji koncept u islamu uopšte. Monoteizam je predočen u prvoj od „deset Božijih zapovjesti“ i sve se u islamu gradi na Božijoj jedinstvenosti. Islam poziva ljude da se udalje od obožavanja bilo kojeg stvorenja i da se predaju obožavanju **Jedinog i istinskog Boga**. Bilo kakvo djelo obožavanja ili predanosti nema nikakvu vrijednost u konceptu monoteizma niti se u tom pogledu mogu praviti bilo kakvi kompromisi.

Pošto je ova stvar toliko bitna onda je nužno da se koncept monoteizma (Božije jednoće i jedinstvenosti) u potpunosti shvati i razume. U pojednostavljenom smislu monoteizam se može sagledati iz sljedeće tri perspektive:

- Božija jednoća u Njegovoj vlasti (Gospodarstvu)
- Usmjeravanje svakog oblika obožavanja samo Njemu (Njegova jednoća u obožavanju op.p.)
- Božija jednoća u Njegovim savršenim imenima i svojstvima.

Ovakav pregled nije sigurno jedini način i metoda sagledavanja teme Božije jednoće i njeno predočavanje, ali nam ona dozvoljava da tematiku toga lakše

analiziramo i razumijemo. (Monoteizam je ključ razumijevanja islama, tako da je iščitavanje ovog koncepta preporučeno).

Božija jednoća u Njegovoj vlasti

Božija jednoća u Njegovoj vlast znači da je Allah: stvorio nebesa i Zemlju i da On ima potpunu i savršenu kontrolu nad čitavim svemirom. On je jedini Stvoritelj svih stvari. Sam pokreće i omogućava sve ono što se dešava. On je jedini Koji sve opskrbljuje i Koji odlučuje o životu i smrti. On je Snažni i Svemogući, On je savršen i čist od bilo kakve manjkavosti. Niko nema nikakvog udjela u Njegovoj vlasti. Niko se ne može suprostaviti Njegovoj volji i odluci. On je Jedan, Koji nas je stvorio i Koji nas je načinio onim što sada jesmo. On je Jedan, Koji je stvorio na stotine milijardi galaksija, i Koji je stvorio svaki najsitniji elektron, neutron, a koji su sastavni djelovi tog svemira. On sve održava kao što je i načinio sve prirodne zakone u savršenom skladu. Nijedan list ne opadne bez Njegove volje sa bilo kojeg drveta i sve je to jasno zapisano i zabelježeno.

On je mnogo uzvišeniji nego što mi to uopšte možemo da razumijemo i da predstavimo sebi. On je

toliko moćan da je u stanju da sve učini i da bilo šta stvori samo riječju „budi“ i nakon toga ono biva. On je stvorio sve nama poznate i nepoznate svjetove, ali On nije dio tih svjetova. Većina vjera priznaju, da je On Stvoritelj svemira i da je On jedan i da On nema bilo kakvog sudruga. Islam, također, sadrži znanje o tome da Bog nije dio bilo kog Svog stvorenja i da ni jedno od Njegovih stvorenja nema udio u Njegovoj moći.

U islamu se politeizam (mnogoboštvo) označava kao nevjerstvo, te ukoliko neko vjeruje da bilo koje stvorenje ima neki udio u Božijoj moći ili u Njegovim svojstvima. Primjeri takvih pogrešnih ubjeđenja su kao kada bi neko tvrdio da zna da protumači sudbinu ili da su astrolozi u stanju da je predvide.

Uzvišeni Allah, Koji je o svemu obaviješten, kaže da samo On sve zna i da samo On poznaje budućnost. I samo onaj ko je Njemu Uzvišenom pokoran može dobiti Božiju pomoć. Ni jedno biće pored Allaha nije u stanju da ti pruži Allahovu pomoć i uputu. Vjerovanje da neki predmeti mogu da donesu sreću poput talismana (amajlije) ili bilo kojih drugih oblika je dodeljivanje moći nekom predmetu a što je sve od oblika politeizma ili mnogoboštva. Svi ovi oblici i ubjeđenja se u islamu kategorički odbijaju i zabranjeni su.

Usmjeravanje svih oblika obožavanja samo jednom Bogu

Samo Uzvišeni Allah je dostojan toga da bude obožavan. Ova poruka je dostavljena od strane svih Božijih poslanika koji su u svim vremenskim periodima bili slati i ovo je ujedno srž islamskog vjerovanja. Bog nam poručuje da jedino On treba da bude obožavan. Bog nam poručuje da je smisao stvaranja ljudi upravo u tome da obožavaju Njega. Životni smisao u islamu je u tome da se ljudi odvrate od obožavanja bilo kojeg stvorenja i da ljude uputi i usmjeri ka obožavanju Stvoritelja.

I upravo se u ovoj stvari islam jasno razlikuje od drugih religija. Iako većina religija u svome učenju i dogmi sadrže učenje da je samo jedan Bog, Onaj Koji je sve što postoji stvorio, ipak su u pogledu činjenja ibadeta i obožavanja samo djelemično i neznatno oslobođene od nekih oblika širka i mnogoboštva. Ove religije pozivaju svoje sljedbenike da obožavaju druga stvorenja pored jednog Stvoritelja ili ponekad traže od svojih sljedbenika da uzimaju neka stvorenja kao posrednike između sebe i Boga.

Svi poslanici i Božiji vjerovjesnici od Adema, alejhi-s-selam, do poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, su pozivali ljude da obožavaju jednog

Boga bez toga da Mu čine bilo kakvog sudruga ili da uzimaju bilo kakvog posrednika. Islam odbija tezu koju su neki kulturološki antropolozi postavili da je religija ranog čovječanstva bila politeizam, a koji se onda postepeno razvio u monoteizam.

Muslimani vjeruju suprotno od toga, da se kulutura ljudi u vremenskim periodima tokom slanja poslanika postepeno razvijala i potpadala i dobijala politeistički karakter. Čak i u vremenima kada su među ljudima bili poslanici mnogi ljudi su odbijali njihove pozive i unatoč svim upozorenjima od strane poslanika oni su ipak nastavili sa praktikovanjem svojih politeističkih ubeđenja. I zbog svega toga su svi poslanici bili poslani kako bi ljude učili i pozivali u monoteizam.

Allah je stvorio ljude sa urođenom prirodom da samo Njega obožavaju. Ali šejtan ipak čini sve moguće napore kako bi ljude odvratio od monoteizma, a to čini tako što ih zavodi time da obožavaju stvorenja umjesto Stvoritelja. Mnogi ljudi su naklonjeni ka tome da nešto obožavaju i da to bude ono što mogu da vide ili što mogu u svojoj predstavi da zamisle, iako unutar sebe i u svom instinktu znaju da je Stvoritelj univerzuma mnogo uzvišeniji nego što to oni mogu i da zamisle. Allah je u svim vremenskim razdboljima slao poslanike i

vjerovjesnike kako bi vratili ljude u obožavanje Jednog i Jednog Boga. Šejtanskim zavođenjem su ipak mnogi ljudi potpali pod zabludu da obožavaju neko stvorenje (obožavajući idole, svece i tako otišli u mnogoboštvo i idolopoklonstvo).

Allah je stvorio čovječanstvo kako bi samo Njega obožavali (i to je mudrost stvaranja svega postojećeg op.p.). I zbog svega toga je najgori mogući grijeh u islamu da bilo šta ili nekoga pored Njega Uzvišenog obožavaš i da mu služiš, pa čak iako time želiš samo Allahu da se približiš a pri tome drugima ibadet činiš. Jedan nezavistan i svemogući Allah ne treba nikakve posrednike. On čuje sve naše molitve i o svemu što se dešava je u najsitnije detalje obaviješten.

Sa druge strane, Allah nema nikakve potrebe za našim obožavanjem i ibadetima, ali nam ipak poručuje da je u tome Njegovo zadovoljstvo. On je apsolutno nezavistan od svih stvari, a sva stvorenja su zavisna o Njemu. Kada bi se svi ljudi na Zemlji sakupili kako bi činili ibadete Allahu to sve nikakvu korist ne bi Mu donijelo a niti On za time ima potrebu. To sve Njegovu uzvišenu vlast neće ni za jedan atom učiniti bogatijom. A isto tako u suprotnom slučaju, kada bi stvorenja ostavila pokornost Njemu to ni u najmanjem obliku ne bi umanjilo

Njegovo savršenstvo i vlast. Kada obavljamo ibadete i kada Ga obožavamo od svega toga naše duše imaju korist i time mi ispunjavamo našu časnu svrhu zbog koje i jesmo stvoreni. Allah nema nikakve potrebe, On je Živi i Vječni.

Činjenje ibadeta se ne sastoji samo iz nekih tradicionalnih i religijskih ceremonija i postupaka. Koncept ibadeta je sveobuhvatan. U njemu svako dobro ulazi pa čak i da čovjek svoje roditelje poštuje i da se o njima brine, kao što je od ibadeta i to da čovjek razbijeno staklo ukloni sa puta i to su sve načini pokornosti Bogu, a to onda kada to čovjek čini sa namjerom da tim svojim postupcima postigne Božije zadovoljstvo.

Jedinstvenost i jednoća Boga u pogledu Njegovih savršenih imena i svojstava

Jedinstvenost i Božija jednoća u pogledu Njegovih savršenih imena i svojstava znači da Bog nema ništa zajedničko ili slično sa Svojim stvorenjima, kao što ni jedno od Njegovih stvorenja nema ništa zajedničko ili slično sa Njim. Allah se ne može ograničiti nečim jer je On Tvorac svih stvari. Uzvišeni Allah kaže**:**

„Allah je, nema boga osim Njega, Živi i Samopostojeći Održavatelj! Ne obuzima Ga ni drijemež ni san! Njegovo je ono što je na nebesima i na Zemlji! Ko se može pred Njim zauzimati bez Njegovog dopuštenja?! On zna šta je bilo prije i šta će biti poslije njih i oni ne mogu obuhvatiti Njegovo znanje osim koliko On želi. Njegov prijesto obuhvata i nebesa i Zemlju i Njemu nije teško održavati ih! On je Svevišnji i Veličanstveni! (Kur'an 2:255)

U islamu je zabranjeno da se Allahu pripisuju svojstva stvorenja. Jedina svojstva kojima se Allah može opisati su ona kojima je On Sebe opisao u Kur'anu ili kojima Ga je opisano Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tj., svojstva koja je on koristio kako bi Ga opisao. Mnoga Božija svojstva i imena se učine da imaju na ljudskom stepenu neku povezanost, ali to je samo sa strane jezičkog značenja. Božija svojstva su isto kao i On sam neuporediva sa bilo kojom zamisli. Allah, tako na primjer, ima savršeno znanje koje sve obuhvata. Ljudi imaju znanje, ali ipak Božije znanje nije u bilo kojem obliku moguće uporediti sa ljudskim. Božije znanje je bez granica (On je Sveznajući). To znanje nije ni podučeno a ni usvojeno. Božije znanje obuhvata sve bez toga da se ono postiže kroz iskustvo ili da nešto od tog znanja može da se od Njega odvoji i ode, a dok je ljudsko

znanje stečeno i ograničeno i ono se stalno mijenja, i izloženo je tome da li će se ono povećavati ili smanjivati ili pak biti zaboravljeno ili pomiješano.

Svemogući Allah posjeduje apsolutnu volju, a sa druge strane i čovjek posjeduje sopstvenu volju. Ali u svemu tome se Božija volja stalno provodi. Njegova božanska volja i znanje prevazilaze sve što želi da učini među stvorenjima. Bilo da se radi o prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti, dok je sa druge strane ljudska volja više oblik htjenja i želje, a koje mogu da se ostvare samo onda kada to Allah želi da se one ostvare.

Ljudske osobine se ne mogu pripisivati Allahu, jer su sve ljudske osobine ograničene. Allah ne posjeduje rod, slabost ili nedostatak. Allah je iznad svih oblika roda među ljudima i stvorenjima. Mi koristimo zamjenicu „On“ samo zbog toga što u semitskim jezicima ne postoji zamjenica koja je neutralnog oblika i zbog toga što se korištenje te zamjenice poklapa i sa upotrebom u njemačkom jeziku. Kada se u Kur'anu koristi izraz „Mi“ a koje ukazuje na Allaha to je u jeziku izraz poštovanja i ne ukazuje u bilo kojem obliku na pluralnosti jedinog Allaha. Opisivanje Allaha sa svojstvima stvorenja je od oblika politeizma ili mnogoboštva, a sa druge strane je isto oblik politeizma da se nekim stvorenjima pripisuju

osobine koje su Božijeg karaktera i koje samo Njemu dolikuju. Tako ukoliko bi neko vjerovao da je neko pored Allaha opisan kao Sveznajući i Svemogući time je počinio jasni širk i nevjerstvo.

„Neka je Uzvišeno ime Gospodara tvoga, Veličanstevenog i Plemenitog!“ (Kur'an 55:78)

Šest imanskih načela islama

Postoje određeni principi u koje se bez ikakve sumnje mora vjerovati kako bi se neko smatrao muslimanom. Ta načela vjerovanja su sljedeća:

1. Vjerovanje u Allaha
2. Vjerovanje u Njegove meleke
3. Vjerovanje u Njegove knjige
4. Vjerovanje u Njegove poslanike i vjerovjesnike
5. Vjerovanje u Sudnji dan
6. Vjerovanje u Božije određenje – sudbinu.

Vjerovanje u Allaha

Islam naglašava da je Allah Jedan Jedini Koji nema saučesnika i da je nezavistan od svega što postoji i

da je u svakom obliku jedinstven. Samo Allah Samilosni ima pravo da bude obožavan.

Vjerovanje u Božije meleke

Meleki su Božija stvorenja. Allah Koji je Tvorac svih stvari ih je stvorio od nura-svjetla. Oni su moćna stvorenja i uvijek tačno rade i izvršavaju ono što im Allah naređuje.

Allah nam je ukazao na imena i zadatke nekih meleka i svaki musliman mora da vjeruje u postojanje meleka. Od spomenutih meleka u Kur'anu su Džibril i Mikail. Tako je, na primjer, zadatak Džebraila, alejhimu-s-selam, da donosi Božiju objavu poslanicima i vjerovjesnicima.

Vjerovanje u Božije knjige

Svi muslimani vjeruju u sve prethodne Božije objave koje je On objavio Svojim poslanicima. Svaki musliman mora da vjeruje u sve spomenute Božije objave u Kur'anu. Allah, Onaj Koji je Darivatelj svakog dobra, je objavio te objave i one su u svom izvornom obliku bile istinska Božija riječ. Objave koje je Allah spomenuo u Kur'anu su sljedeće:

1. Suhufi tj., stranice koje je Allah dao Ibrahimu
2. Originalni Tevrat koji je objavljen Musau
3. Originalni Zebur koji su objavljeni Davudu
4. Originalni Indžil koji je objavljen Isau
5. Kur'an koji je objavljen Poslaniku Muhammedu (koji je ostao i ostaće sačuvan u svom originalnom obliku na arapskom jeziku).

Muslimani na sve vjerske tekstove koji su objavljeni prije Kur'ana a koji su u današnjem obliku prisutni u mnoštvu verzija gledaju kao na netačne verzije i prepise originalnih spisa. Po kur'anskom slovu su ljudi te spise izmijenili kako bi time ostvarili ovosvjetski profit. To iskrivljivanje se dešavalo na različite načine kao što je, na primjer, dodavanjem ili oduzimanjem ili izmjenom teksta u pogledu na šta se odnosi i šta znači ili na šta jezik ukazuje.Ta iskrivljivanja su se vremenom među ljudima prihvatila, a ono što je na kraju iz toga proizišlo je mješavina između osnovnog Božijeg teksta koji je pomiješan sa ljudskim interpretacijama i krivotvorenjima. Iako muslimani vjeruju u sve prethodne objave, ipak sva vjerska i ovosvjetska pitanja tumače i shvataju kroz Kur'an i vjerodostojne predaje i kazivanja Allahovg Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i u tome traže svoju uputu.

Vjerovanje u Božije poslanike i vjerovjesnike

Poslanici i vjerovjesnici su bili ljudi koji su dobijali od Allaha objavu a koju su dostavljali ljudima. Oni su poslani čovječanstvu kako bi ljude poučili monoteizmu (vjerovanju u jednog Boga) i kako bi ga njemu vratili i kako bi oni njima u tome bili živi primjer toga kako se Allah obožava, te kako bi time izveli ljude na Pravi put. Ni jedan od poslanika i vjerovjesnika nije sebi pripisivao bilo kakav udio božanstva. Oni su bili samo ljudi. Svakom muslimanu je zabranjeno da se bilo kojem od poslanika ili vjerovjesnika moli i da im se obraća ili da ih koristi kao posrednika u moljenju između sebe i Boga. Nijedan musliman nikada ne smije da ih doziva ili da ih za svoje potrebe moli a ni da njihovu milost traži ili da putem njih traži Božiju milost. Zbog toga je izraz „muhammedanci“ pogrešan i ne treba nikada da bude korišten u pogledu muslimana. Svaki poslanik i vjerovjesnik je učio da su to sve radnje mnogoboštva i da svako onaj ko čini djelo mnogoboštva izašao je iz okvira ispravne vjere.

Kroz sva vremena je Uzvišeni Allah, od Kojeg je svako dobro, slao poslanike na svim djelovima planete čovječanstva. Svaki musliman mora da vjeruje u sve poslanike koji su poslani od Allaha. Allah je spomenuo

neke od njih u Kur'anu. Od onih koji su imenom spomenuti su: Adem, Nuh, Ibrahim, Musa, Isa i Muhammed, alejhimu-s-selam.

Svi poslanici koji su poslani od Allaha su sa sobom nosili učenje islama. Svi ljudi koji su bili kroz ljudsku historiju monoteisti a koji su se poklonili Božijoj volji i koji su slijedili poslanike i vjerovjesnike koji su bili poslati u njihovom vremenu, svi se oni nazivaju muslimanima. Izraz Ibrahimovo nasljeđe se odnosi na to da određena osoba prihvata monoteističko Ibrahimovo učenje i da se pokorava Božijoj volji, a ne odnosi se samo na osobno porijeklo. Kada je Musa, alejhi-s-selam, došao i obzananio svoje poslanstvo svi koji su mu tada povjerovali i koji su ga slijedili nazivaju se muslimanima. Isto kao što je bilo obavezno svakoj osobi u vremenu Isaa da ga prihvate, onda kada je on svoje poslanstvo sa jasnim znakovima i čudima obznanio, ukoliko je željela da bude smatrana muslimanom. Svi oni koji nisu povjerovali u Isaa time su isto zanegirali islam, i to iz razloga što su njega odbili.[6] Ko god da je odbijao ili je mrzeo da

[6] Uzvišeni Allah je objavio Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem: **„On vam propisuje u vjeri isto ono što je naredio Nuhu i ono što objavljujemo tebi, i ono što smo naredililbrahimu i Musau i Isau: „Pravu vjeru ispovijedajte i u tome se ne podvajajte!“ Teško je mnogobošcima ono u šta ih ti pozivaš. Allah odabira za Svoju vjeru onoga koga On hoće i upućuje u nju onoga ko Mu se iskreno obrati.“** (Kur'an 42:13)

povjeruje u nekog od poslanika, takav se ne smatra više muslimanom. Muslimani su obavezni da vjeruju u sve Božije poslanike i da ih sve poštuju jer su oni ti koji su pozivali čovječanstvo da samo jednog Stvoritelja obožavaju i da Mu nikakvog sudruga ne pripisuju. Svi poslanici i vjerovjesnici su se u potpunosti pokoravali Allahovoj volji i upravo to predstavlja islam.

Poslanici i vjerovjesnici od Adema, alejhi-s-selam, pa sve do Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, su bili braća u vjeri. Svi su oni čovječanstvo pozivali u istu Istinu. Različiti poslanici su sa sobom donosili različite vjerozakone koje je Allah njima poslao, a po kojima su trebali ljudi da se vode i da po njima sude, ali je svima njima osnova bila uvijek ista. Oni su pozivali ljude da ostave pokornost i robovanje nekom stvorenju i pozivali su u robovanje Stvoritelju Najuzvišenijem.

Po tom islamskom vjerskom učenju je poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, određen da bude posljednji Božiji poslanik. Razlog tome je prvo zato što je Allah Svoje objave čovječanstvu njime upotpunio i na najsavršeniji način ih sačuvao u Kur'anu, a kao drugo je to što je Njegov posljednji Poslanik i Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, tokom njegovog dvadesettrogodišnjeg poslanstva bio primjeran uzor za

život, time što je dao najljepše upute i usmjerenja za generacije koje dolaze. Allah je jasno u Kur'anu rekao i naglasio da neće biti poslanika nakon Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, koji je poznat kao osljednji Poslanik ili pečat svih vjerovjesnika. Time se misli da je Božiji zakon objavljen i da je sastavljen u učenjima poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i koje je trajno za cijelo čovječanstvo sve do Sudnjeg dana.

Kako bi neko bio vjernik neophodno je da vjeruje u poslanstvo Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, isto kao što mora da slijedi vjeroučenja koja su njemu objavljena, a uz sve to i da vjeruje u poslanstvo svih drugih poslanika i u Božije objave koje su došle prije njega.

Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, isto kao i svi prehodni poslanici imao je obavezu da vjeruje u svemogućeg Allaha i da Mu bude pokoran i da Mu bude potčinjen. Iako muslimani vjeruju u sve Božije poslanike oni ipak u svom učenju i vjerovanju slijede učenja posljednjeg Božijeg poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i natiču se u tome da postupaju shodno njegovim učenjima. Uzvišeni Allah kaže o Svome poslaniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem:

„Mi smo te poslali samo kao milost svim svjetovima.“ (Kur'an 21:107)

Vjerovanje u Sudnji dan

Muslimani moraju bez ikakve sumnje da vjeruju u Sudnji dan tj. Dan suda i u tjelesno proživljene ljudi iznova, kada će ljudi zauvijek biti Božijom presudom određeni za vječnost u Džennetu ili Džehennemu.

Allah, Koji će sav ljudski rod na jednom mjestu okupiti, a i prvi put nas je stvorio jer je On taj Koji iznova stvara i Koji će nas nakon smrti oživjeti i pred Njegov sud na Sudnjem danu postaviti. Nakon Sudnjeg dana neće više biti smrti i naše postojanje će biti tada za vječnost. Sudnji dan je Dan kada će svako stvorenje da stane pred svoga Stvoritelja i kada će svako da vidi djela svojih ruku, bila ona dobra ili loša do u najsitnije detalje. Toga dana neće biti moguće laganje ili poricanje, niti će se dozvoliti pravdanje. Konačna nagrada će biti Džennet ili konačna kazna Džehennem. Džennet i Džehennem su stvarna i realna mjesta koja već postoje i stvorena su. To nisu nikavi simboli niti metafore.

Allah, Onaj Koji dobro želi i isto nagrađuje, opisao je Džennet kao predivno mjesto uživanja koje je prepuno vječnih bašči i rijeka koje teku kroz te bašče. U Džennetu ne postoje niti vrućine niti hladnoće, kao što ne postoje bolesti niti umor ili bilo koji drugi oblik zla. Allah, Onaj Koji svako dobro osigurava, će sve oblike bolesti iz srca i tijela stanovnika Dženneta odstraniti i sve ono što oni budu poželjeli će imati na raspolaganju. Onima koji uđu u Džennet bit će rečeno:

„Ovo je Džennet koji ste postigli Božijom milošću i vašim dobrim djelima.“

Najveća radost na onome svijetu će biti vjernicima to što će gledati u Allahovo lice. Sama činjenica da neko bude musliman ne znači da je toj osobi osiguran Džennet sve dok se ta osoba ne bude u potpunosti pokorila i potčinila jednom Bogu i dok na tome ne umre i okonča.

Allah, Onaj Koji sve u detalje poznaje, opisao je Džehennem kao užasno i vječno mjesto, daleko užasnije nego što možemo i da zamislimo. Vatra čije gorivo su ljudi i kamenje. Svaki put kada neki od meleka nekog od stanovinika vatre u nju ubace govoriće im:

„Eto, to je ono što ste poricali!“ (Kur'an 83:16)

Naravno mi vjerujemo da je Allah Svemilosni i Milostivi, ali On i žestoko kažnjava one koji to zaslužuju.

Allahova savršena pravda je potpuna, a na Sudnjem danu će sva djela biti jasno izložena i prema svakome će se pravedno postupati. Niko od nas neće samo zbog svojih djela zaslužiti Raj, već prvenstveno zbog Allahove milosti.

Vjerovanje u Božije određenje

Allah zna sve ono što će se desiti među Njegovim stvorenjima, jer On nije vezan za vrijeme. Iz perspektive vremenski ograničenih stvorenja kao što smo mi, to sve znači da Allah, Onaj Koji sve jasno nadzire, da je On o svemu jasno upoznat, o onome što se dešavalo u prošlosti i poznaje sve ono što se trenutno dešava i zna sve ono što će se u budućnosti dogoditi. Allah je Sveznajući i ono što on želi to će se događati.

Allah, Onaj Koji sve nadvladava ima savršenu moć nad Svojim stvorenjima. Poznaje sve ono što se nalazi među Njegovim stvorenjima, i sve ono što se dešava je direktan proizvod onoga što On stvara. Ništa se

među Njegovim stvorenjima ne dešava van Njegove moći, htijenja i znanja.

Slobodna volja kod ljudi

Jedan jako bitan aspekt u islamu je taj da svaki čovjek ima slobodu volje i da sa njome bira između dobra i zla. Allah, Onaj Koji sve daruje, je time čovječanstvu podario veliki poklon i time im je podario posebnu počast, ali je to sve ipak povezano sa velikom odgovornošću. I upravo ćemo mi na Sudnjem danu za tu blagodat biti pitani.

Slobodna volja kod ljudi se ni u kom slučaju ne suprostavlja činjenici da je Allah Sveznajući i da je Mudri i da On sve poznaje što se dešava među Njegovim stvorenjima. Neko će možda da upita: „Ako Bog zna da ću ja sutra da učinim greh onda je nemoguće da ja to izbjegnem, jer je Božija volja nepromjenljiva i biva ono što Allah želi da se dogodi.“ Božije znanje i odluka čovjeka da nešto učini ne znače da je ta osoba prisiljena na to i na donošenje takve odluke.

Slobodna volja kod čovjeka se ne suprostavlja u bilo kojem obliku Božijoj savršenoj moći nad svim

Njegovim stvorenjima. Isto tako se to ne suprostavlja činjenicom da sve što se dešava među stvorenjima biva Božijom voljom. Neko će onda reći: „Onda ja uopšte nemam slobodnu volju. Moja slobodna volja je samo umišljena.“ Upravo suprotno, Allah je u svakom od nas stvorio sposobnost da formulišemo namjere. Bog želi da mi budemo u mogućnosti da donosimo sopstvene odluke. Kada neka osoba donese neku odluku onda Allah Svojom savršenom moći stvori iz toga prosljedna djela i okolnosti, a koje čovjekovoj namjeri dozvoljavaju da ih sprovede u praksu. Allahova je volja i htijenje to da ljudi imaju slobodu volje. Allah nije uvijek zadovoljan sa odlukama koje ljudi donose, ali ipak On želi da su oni u stanju da sopstveno donesu odluke na osnovu svoje slobodne volje. Primjer za to je volja čovjeka da učini neko dobro djelo. To djelo možda nikada neće da se desi, ali Allah može tu osobu da nagradi zbog odluke i namjere da učini dobro djelo. Ukoliko se to delo sprovede onda kažemo da je Allah dozvolio da se ono dogodi i Allah će oboje da nagradi, i djelo i namjeru.

Drugim riječima rečeno: Allah Koji je pravedan može da te nagradi za dobra djela koja si planirao, ali koja nisi uspio da učiniš. Međutim, Allah ne kažnjava ljude zbog same loše namjere, ukoliko se to djelo ne sprovede u praksu.

Ne postoji prisila u vjeri

Iz naglašavanja pitanja o slobodnoj volji logično slijedi da vjera islam može da bude prihvaćena samo iz slobodne volje. Smisao ljudskog života je u tome da čovjek iz slobodne volje služi Allahu i da Ga obožava. I zbog svega toga vjerska praktikovanja imaju neku vrijednost samo onda kada se čine iz slobodne volje. Ukoliko bi neka osoba bila naterana da prihvati vjeru to njegovo vjerovanje ne bi imalo nikakvu vrijednost. Uzvišeni Allah kaže:

„Nema prisile u vjeri! Pravi put se jasno razlikuje od zablude! Onaj ko ne vjeruje u ono što se obožava mimo Allaha, a veruje u Allaha, drži se za najčvršću vezu, koja se nikad ne prekida. A Allah je Onaj Koji sve čuje i Onaj Koje sve zna. (Kur'an 2:256)

Pet načela islama

Postoji pet propisanih radnji koje svaki musliman mora da obavi. Izostavljanje istih radnji je veliki greh koji može doseći i nevjerstvo.[7] Zgrada islama stoji na ovih pet

[7] Ovih pet stvari predstavljaju temelj vjere islama i svaki predstavlja neizostavni temelj vjere islama. Ali suština i propis svakog od temelja se

temelja i osoba ne može da bude smatrana muslimanom ukoliko bi negirala da je bilo koji od ovih temelja neobavezan i nepropisan.

Pet osnova islama su:

1. Svjedočenje vjerovanja tako što se izgovori: „Ja vjerujem da ništa nema pravo da bude obožavano osim jednog Boga i svjedočim da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Božiji rob i poslanik" (ova izjava se u arapskom naziva: Šehadet)
2. Pet dnevnih molitvi (namaza)
3. Obavezno izdvajanje imetka (zekat)
4. Post mjeseca Ramazana
5. Hodočašće u Mekki (Hadždž)

Svjedočenje vjere (Šehadet)

Svakom pojedincu koji želi da prihvati islam je obaveza da vjeruje u njega i da izgovori svjedočanstvo vjere koje glasi: „Ja svjedočim da niko nema pravo da bude obožavan osim Allaha i da je Muhammed, sallallahu

---

razlikuje jedan od drugog. Tako prvi temelj predstavlja ključ ulaska u vjeru islam, a drugi temelj predstavlja ključ ostanka u vjeri islamu. Ostala tri temelja su, također, na velikom stepenu, međutim uslovljeni su mogućnošću čovjeka i njihovo izostavljanje ne predstavlja nevjerstvo osim u slučaju negiranja propisanosti istih. (op.p.)

alejhi ve sellem, Njegov rob i poslanik.“ Sa ovom jednostavno, ali ipak jako bitnom rečenicom osoba postaje muslimanom. Ne postoje nikakve posebne ceremonije koje su propisane u islamu.

Principi koji su sadržani u ovom svjedočanstvu mogu da se analiziraju u tri dijela svjedočanstva, čemu slijedi pojašnjenje i objašnjenje. Prvi dio je: „ništa vrijedno da se obožava...“ ovo je potpuno negiranje bilo kog oblika politeizma-mnogoboštva.[8] To je negiranje bilo kog oblika drugog božanstva pored jedinog Boga ili da bilo koje stvorenje ima bilo kakav božanski epitet. Drugi dio: „...osim Boga-Allaha“ je potvrda monoteizma. Allah-Bog je jedini Koji je dostojan da bude obožavan.

„Muhammed je Božiji poslanik.“ je treći dio svjedočanstva. To je potvrđivanje poslanstva Božijem poslaniku.[9] Ovo svjedočanstvo zahtijeva bezuslovno

---

[8] Ovo negiranje podrazumeva da ništa nema pravo da bude obožavano pored jednog i jedinog Boga i da ništa nema svojstvo božanstva osim jednog Boga-Allaha i da niko nema bilo kakav udeo u Božijim svojstvima i da niko ne može da bude Tvorac ili Opskrbitelj stvorenja osim Boga Kome niko nije sličan a niti ima sa njim neki udeo.

[9] Neko će možda da upita: „Ako islam uči i podučava da su svi poslanici jednaki, zašto onda svoje sljedbenike uči da prilikom vjerskog svjedočenja ne spominju ostale poslanike?“ Ono što mora da se razumije jeste da svako onaj koji je potvrdio poslanstvo poslaniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, da je takav ujedno priznao poslanstvo svih ostalih poslanika i vjerovjesnika koji su došli prije njega. Ukoliko bi neka osoba izjavila

prihvatanje Kur'ana i vjerodostojnih kazivanja poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Izgovaranjem svjedočenja (šehadeta) i vjerovanjem u njega se odbacuje sve ostalo što se obožava pored Boga i svjedoči se da je Allah jedini taj Koji ima pravo da bude obožavan. Niko ne sliči Allahu i On nema nikakvog saučesnika.

Allah obećava da kada neko iskreno i iz ubjeđenja izgovori: „Ja svjedočim da niko nema pravo da bude obožavan osim jednog Boga i da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Njegov rob i poslanik," da time bivaju svi njegovi prethodni grijesi obrisani i oprošteni. A dobra djela koja je pre toga radio mogu da budu od Uzvišenog Allaha nagrađena.

Pet dnevnih molitvi

Od svakog se muslimana očekuje da obavlja pet obaveznih namaza (molitvi). Musliman se tijelom okreće ka Mekki tokom obavljanja molitve, okreće se ka prvoj

---

svjedočanstvo: „Ne postoji ništa što je vrijedno obožavanja osim jednog Boga i Musa je Božiji poslanik." Iz toga ne slijedi da je ta osoba prihvatila poslanice i poslanike nakon Musaa, alejhi-s-selam, kao što su Isa, alejhi-s-selam, i Muhammed, alejhi-s-selam.

kući koja je napravljena kako bi se obožavao jedan Allah. Ova kuća se naziva „Kabom“ to je prazna kockasta zgrada. Muslimani obožavaju samo Allaha prilikom svog okretanja ka Kabi. Kada se vjernici u svojim molitvama okreću ka pravcu Kabe to ih ujedinjuje u njihovim molitvama jednom Bogu. Svako onaj koji Kabu ili bilo koje drugo stvorenje obožava se naziva obožavaocem idola i nije musliman. Bliže rečeno, svi materijali Kabe i ona sama nisu predmet obožavanja kao ni bilo koji drugi stvoreni predmet.

Ove molitve se obavljaju tokom dana i noći i podsjećaju čovjeka na obavezu pokornosti i potčinjenosti Allahu. To je prilika da se tim činom obožavanja zahvalimo Allahu i da zatražimo oprost i da Ga molimo za uputu i milost.

Naravno svaki musliman može da obavlja i dobrovoljne molitve. Molitve uopštene koje su u obliku moljenja i traženja koje mogu u svakom vremenu i na svakom mjestu da se obavljaju.

Obavezno godišnje izdvajanje imetka (Zekat)

Za svakog muslimana koji je finansijski u mogućnosti,[10] je vjerska obaveza da godišnje izdvaja određen dio svog imetka i da udijeli određen iznos novca koji je uštedeo i koji nije potrošio te da ga udijeli porebnima. Ova se na arapskom naziva „zekat“ a što u prijevodu znači „čišćenje“. Sve stvari koje postoje pripadaju Allahu Milostivom, što znači da su sva bogatstva koja ljudi posjeduju, upravo, od Njega podareno dobro njima. Izdvajanje zekata predstavlja priliku za ljude koji su u dobrom finansijskom stanju da svoj pošteno zarađeni novac, a koji im je od Allaha podaren, očiste.

Pored toga je zekat sredstvo da se imetak direktno u društvu rasporedi siromašnima i potrebnima za njihovu pomoć. Zekat čisti isto tako i dušu onoga koji ga udeljuje i odstranjuje od njega pohlepu i jača osjećaj za velikodušnost među ljudima.

[10] Od uslova da bi musliman bio obavezan da izdvaja zekat jeste da mu nakon podmirivanja svih osnovnih životnih potreba ostane višak određenog iznosa imetka koji je regulisan vjerozakonom. Drugi uslov jeste da mu se taj iznos nakon ispunjene godine ne spusti ispod iznosa koji je određen za obaveznost izdvajanja (ar: nisab) pa nakon ova dva uslova: potrebni iznos viška imetka nakon ispunjenog perioda od godinu dana musliman je dužan da šerijatom regulisani iznos izdvoji iz tog imetka za određenu kategoriju ljudi ili projekta. (op.p)

Uobičajni iznos izdvajanja zekata predstavlja 2.5% od ušteđenog iznosa tokom godine. Dakle, iznos se računa prema ušteđenom, a ne prema tome koliko prihoda neko ima.[11]

Post obaveznog mjeseca Ramazana tokom godine

Musliman koji je tjelesno u mogućnosti i koji je dostigao period puberteta mora tokom mjeseca Ramazana da posti obavezni post. Ovaj mjesec je bitan iz tog razloga što je u tom mjesecu počela Allahova objava Poslaniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem. Pošto je godina mjesečevog kalendara kraća za jedanaest dana od sunčeve godine, mjesec Ramazan se tokom godina pomijera kroz sva godišnja doba. Kao što je zekat oblik čišćenja imetka tako je isto i post oblik ličnog tjelesnog i duševnog čišćenja. Post počinje sa pojavom zore i okončava se zalaskom sunca konkretnog mjesta u kome se posti. Tokom dana dok se posti postač se mora ustegnuti od

[11] Što predstavlja direktnu prednost islama u odnosu na sve druge religije i sisteme, jer su svi ostali sistemi i religije regulisani tako da milostinju ili porez uzimaju na svaki mogući iznos prihoda, trgovine ili razmjene imetka. Islam, sa druge strane, to ograničava samo na imetak koji predstavlja višak i to u, u poređenju prema svim drugim neislamskim iznosima koji su određeni, malen iznos od samo 2.5% (op.p.)

svih oblika jela, pića i spolnog odnosa[12], ali su sve ove radnje nakon zalaska sunca do pred početak posta idućeg dana ponovo dozvoljene. Post uči čovjeka samokontroli i strpljivosti. Post je kao i namaz metoda sa kojom se čovjek stavlja u časno bogosluženje.

Dva vjerska praznika muslimana su ramazanski bajram koji se slavi nakon završetka mjeseca Ramazana i drugi je kurbanski bajram koji se slavi nakon završetka hadždža.

Post nas podsjeća na život potrebnih i siromašnih i čini nas da cijenimo i sitna dobra, a koja često puta vidimo kao normalna, kao što je na primjer čaša vode koju pijemo ili jelo koje možemo da jedemo kada god to poželimo.

Hodočašće u Mekki (Hadždž)

Svaki musliman mora jednom tokom svog života da obavi hodočašće Kabe u Mekki, onda kada bude u mogućnosti tjelesno i finansijski. Muslimani iz svih krajeva sveta se sakupe kako bi Allahu ibadet činili i kako

[12] Odnosi se na supružnike, jer islam naređuje čednost i zabranjuje bilo koji oblik pred - ili vanbračnih odnosa.

bi zaslužili samo Njegovo zadovoljstvo . Milioni hadžija godišnje posjete Kabu i obavljaju Hadždž.

Hadždžski obredi se izvorno vraćaju na poslanika Ibrahima, alejhimu-s-selam, a koji su od Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, ponovo oživljeni. Hadždž u Mekki podstiče hadžije da odlože sve rasne, ekonomske i socijalne barijere koje možda još u nekim društvenim sistemima postoje. Hadždž poziva svakog hadžiju na strpljivost, samokontrolu i bogobojaznost, te njihovo praktikovanje. Hadžije oblače jednostavnu odjeću koja sve klasne i druge specifičnosti uklanja. Svaki oblik od ovih obaveznih radnji održava sjećanje na Allaha i podsjeća sve muslimane na to da nas je Allah stvorio i da ćemo Njemu da se vratimo.

Kur'an

Kur'an je posljednja i direktna, bez ikakve greške i potpuno zapisana, Božija riječ i objava koju je melek Džebrail spustio poslaniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem. Mnogi od sledbenika Muhammeda, mir nad njim, su naučili Kur'an napamet pa su ga tako nama prenijeli sa mnoštvo usmenih (primarno) predaja a isto

tako i sa pisanim zabelježjima (sekundarno) tokom svih ovih vjekova.

Knjige koje su prije Kur'ana donošene od strane Božijih poslanika i vjerovjesnika su isto tako bile od jednog istog Boga - Allaha. Objavljeni Kur'an je Božija riječ sačuvana i jasno i precizno je ostavljena u nasljedstvo za svijet i svim generacijama koje dolaze. Kur'an je sa strane mnogih aspekata jedinstven. Allah, Onaj Koji je Zaštitnik[13] je Kur'an savršeno sačuvao i garantovao je da će do kraja vremena da ga sačuva od bilo koje promjene i krivotvorenja. Kur'an se smatra autentičnim religioznim tekstom za sve religije svijeta[14] i to nije slučaj samo kod muslimana već i kod vraćanja tog pitanja na religijske historičare. Nijedna od prethodno objavljenih knjiga nije sačuvana u njenoj originalnoj formi i jeziku i da je kao takva došla do nas. Neke od tih, kao što su Ibrahimovi suhufi, alejhi-s-selam, nisu do nas došli ni u kakvom obliku. Tokom vremena su djelovi

---

[13] Od Božijih potvrđenih imena u islamu je „El-Hafiz“ što znači „Zaštitnik“ jer je On zaštitnik vjernika, Njegove vjere i Knjige i Zaštitnik je svakog onog koji kod Njega utočište potraži sa srcem ispunjenim vjerovanjem u Njega. (op.p.)

[14] Videti Jozef fon Es:“Muhammed i Kur'an: poslanstvo i objava“ u djelu: Hrišćanstvo i svjetske religije: Putevi ka dijalogu sa islamom, hinduizmom i budizmom od Hansa Kunga (Garden Siti, Nju Jork: Dubledej i kompani, 1986); i Mihael Sels, Približavanje Kur'ana: rane objave (Ašland, OR: Vajt kloud pres, 1999)

drugih religijskih tekstova novosastavljeni a drugi djelovi zamijenjeni čime je njihova izvorna pouka i poruka izmijenjena.

Allah nije dozvolio da i Kur'an bude izložen tim krivotvorenjima jer je to Njegova posljednja knjiga koja je objavljena cijelom čovječanstvu do dana proživljenja. Ni jedan novi poslanik a ni vjerovjesnik neće biti poslan. Kada Allah ne bi čuvao Kur'an on sigurno nikada ne bi dospeo do nas u svom originalnom obliku, i zbog svega toga Allah tu obavezu čuvanja nije prepustio ljudima.[15]

Božije očuvanje objave nije bilo od tolikog značaja za prethodne objave, a to iz razloga zato što je Allah stalno slao nove poslanike i vjerovesnike ljudima. Zakoni koji su bili propisani u tim vjerskim tekstovima nisu bili načinjeni u konačnom obliku. Isus, alejhi-s-selam, je Božijim naređenjem došao sa određenim izmijenjenim vjerskim zakonima tako da su neke stvari koje su bile zabranjene postale dozvoljene, ali je tokom svega toga osnovni principi monoteizma sačuvan i bio je nedodirnut.

---

[15] Kur'an se sastoji od 114. poglavlja koja su sastavljena i zapisana u jednu Knjigu, a ne kao što je slučaj sa Biblijom da bude raširena u mnogim i različitim verzijama. Protestanti prihvataju kao svoju Bibliju ukupno 66 poglavlja, dok Katolici 72 poglavlja. A drugim verzijama postoji čak i više poglavlja.

Još jedna posebnost Kur'ana je da je on sam po sebi čudo i iz svoje sadržine stalno iznjedrava nekim novim čudom. Čudo (mudžiza) je fenomen koje je suprotno prirodnim uređenjima stvari i koje jasno i nedvosmisleno ukazuje na uticaj Svemogućeg Allaha.

Svi poslanici i vjerovjesnici su došli od Allaha sa čudima, koja su jasno potvrđivala istinitost njihovih tvrdnji, tj. potvrđivale su njihovo poslanstvo. Ibrahim, alejhi-s-selam, je bez ikakve štete preživio kada je bačen u razbuktalu vatru. Musa, alejhi-s-selam, je podigao štap nakon čega se Božijom voljom i naređenjem more razdvojilo. Isa, sin Merjemin, alejhi-s-selam, je dodirom oživljavao mrtve i liječio teške bolesnike i sve to mogao jedino Allahovom voljom. Sva ova čuda su jasno pokazivala i dokazivala ispravnost poslanice poslanih poslanika i vjerovjesnika, ali sva ta čudesa su mogla da budu posvjedočena od ljudi koji su živjeli u tom vremenu.

Isto tako je poslanica Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, dokazivana sa mnoštvom mudžiza, ali je nedvosmisleno najveća od njih upravo Kur'an. Uzvišeni Allah izaziva sve one koji sumnjaju u istinitost Kur'ana da donesu bar jedno poglavlje koje je jednako Kur'anskom poglavlju (ovdje se treba uzeti u obzir da se najkraće kur'ansko poglavlje sastoji samo iz tri ajeta). Ovo nikad

nikome nije pošlo od ruke, iako su mnogi ljudi u svim vremenima bili prisutni kao osobe koje su žarko željele da obesnaže Kur'an i da time uklone vjeru islam.

Allahov izazov je i do današnjeg dana validan. Još jedno od čuda Kur'ana jeste da je on vrhunac literarnog savršenstva. On je jezički gledano najsavršenije djelo na arapskom jeziku. On sadrži stil koji nije imalo ni jedno djelo na arapskom jeziku, a koji nije moguće čak ni kopirati. Kur'an je dostupan svim ljudima, pa i nama - na njegovom originalnom arapskom jeziku. Ovaj jezik danas koristi na stotine miliona ljudi u čitavom svijetu. Originalni tekstovi drugih religija su se vremenom izgubili i nisu u njihovom originalnom jeziku zapisani, a tim se jezicima danas više i ne govori.

Ni jedna jedina riječ u Kur'anu nije od Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, nego je Kur'an kao kompletan Allahov govor . Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, nije znao ni da čita ni da piše. On je Kur'an ponavljao tačno onako kako mu ga je melek Džibril, alejhi-s-selam, prenio od Allaha. Njegovi sljedbenici su potom nakon njegove naredbe to zapisivali i napamet učili. Kur'an je direktni Allahov govor, tako da je Kur'an danas jedina knjiga koju posjedujemo a da znamo da je on orginalni zapisani Božiji govor. Ne

postoje druge verzije Kur'ana, iako postoje mnogi različiti prijevodi Kur'ana, ipak svi oni nisu ni približno lijepi kao što je to izvorni tekst Kur'ana na arapskom jeziku.

Tako na primijer prijevod Kur'ana na bosanskom jeziku (u originalnom tekstu je rečeno: njemački jezik op.p.) Kur'an, poglavlje 112:

„S imenom Boga, Svemilosnog, Milostivog!

Reci: „On je Allah-Jedan! Allah je utočište svakom! Nije rodio i rođen nije, i niko Mu ravan nije!“
(Kur'an 112)

Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, i njegov Sunnet[16]

Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, je rođen 570. godine nakon Isaa, alejhi-s-selam. Potiče iz časne loze dva velika Božija poslanika Ibrahima, alejhi-s-selam, i njegovog starijeg sina Ismaila, alejhi-s-selam.

[16] Sunnet je arapska riječ koja znači „put ili praksa“, a označava put i život poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i sve ono što je on govorio, radio, odobrio ili ono čime je on opisan od izgleda, postupaka, ponašanja i tome slično. Jednom riječju: Sunnet predstavlja cjelokupan život i poruku poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. (op.p.)

Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, je odrastao sa nadimkom „El-Emin“ što znači „povjerljivi“. Sa četrdeset godina je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, od Allaha izabran da bude Njegov posljednji poslanik.

Sunnet se odnosio na izreke i postupke poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kao i na prećutna odobrenja za postupke.[17] Predaje i kazivanja koja govore o sunnetu se u islamu nazivaju hadisima[18] a sakupljeni[19] su u poznatim hadiskim zbirkama. Sunnet se zasniva, kao što je to slučaj i sa Kur'anom, na Allahovoj objavi poslaniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem. Ali te predaje ipak u nekim svojstvima nisu poput Kur'ana koji je direktna Božija riječ. Učenja poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, su došla od Allaha objavom a riječi su bile od poslanika

---

[17] Ovim se misli na radnje i događaje koji su se ili desili u prisustvu njega ili bez prisustva njega ali ih je kada je saznao za njih ćutnjom odobrio.(op.p.)

[18] Riječ „hadis“ na arapskom jeziku znači „novo“ ili „govor“ tj. Predstavlja Poslanikov govor i kazivanja o poslaniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem.

[19] Hadiska zbirka predstavlja skup hadisa u jednu knjigu koju je određeni islamski učenjak sakupio hadise koji su došli do njega a smatrao ih je verodostojnim. Takvih hadiskih zbirki je mnogo a najpoznatije dve i najverodostojnije su „Sahihul-Buhari“ i „Sahihul-Muslim“

Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem (uzora cijelom čovječanstvu).[20] Sunnet je isto tako sačuvan.[21]

Obaveza je za muslimane da slijede Sunnet poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Allah nam naređuje u Kur'anu da Poslaniku budemo pokorni. Kaže Uzvišeni Allah:

*„**Pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku**.“* (Kur'an 4:59)

Smisao života je da se živi u pokornosti Allahu i da se samo Njemu ibadeti čine. To se postiže time što se slijede učenja i postupci Poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Kaže uzvišeni Allah:

„Uistinu, vi imate divan uzor u Allahovom Poslaniku za onoga koji nadu polaže u Allaha i u Sudnji dan i ko se mnogo Allaha sjeća.“(Kur'an 33:21)

[20] Autor misli ovde na dobro poznato pitanje u islamu o tome da li su govori poslanika onakvi kakvi su zabelježeni direktan citirani govor Božiji kao što je to slučaj sa Kur'anom, ili su riječi i izrazi od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, dok su značenja toga od Allahaobjavljena objavom. Koje god mišljenje da zastupate isti je rezultat, a to je da poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, nije ništa govorio po svojom htijenju već je sve bila Allahova objava. (op.p.)

[21] To jeste, verodostojno je prenesen do nas kao što je i Kur'an.

Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, je pokazao muslimanima kako da sve aspekte ibadeta izvršavaju. On je, sallallahu alejhi ve sellem, preselio u 63. godini života (632. godine nakon Isaa, alejhi-s-selam) i ukopan je u njegovoj kući u gradu Medini (koji se pre islama zvao Jesrib).[22] On je uvijek pozdravljao svoje sljedbenike i stalno im se obraćao sa pozdravima i izrazima koji su nosili mir, a što se naročito traži i od muslimana. Nakon jednog vijeka poslije toga islam se proširio na tri kontinenta: od Kine kroz čitavu Aziju, kroz Afiriku pa sve do Španije koja je u Evropi.

Opasnost uvođenja novotarija u islamu

Allah je muslimanima zabranio da se dijele u sekte. Izmjene i dijeljenja u pitanjima religije i služenja Allahu se u islamskom učenju smatraju obezvrijeđivanjem, greškom i skretanjem. Prethodni oblici nečasnih skretanja od monoteizma, kao što je na primijer obožavanje stvorenja, je vodilo i vodi ka

[22] Propis ukopa poslanika u njihovim kućama je Allahovom naredbom. A to iz razloga što je uzvišeni Allah učinio za poslanike određene posebnosti koje ne važe za ostale ljude, kao što je slučaj toga da se svaki poslanik ukopa na mjestu gdje je umro, tako da je poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, ukopan u njegovoj kući u kojoj je preselio. (op.p.)

Božijem prokletstvu.[23] Allah Milostivi nas je putem Njegovog posljednjeg poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, podučio da je On Svoju vjeru usavršio kada je poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, kratko bio pred okončanje svoga života.

Muslimani moraju da priznaju da je strogo zabranjena bilo kakva promjena u načinu činjenja Allahovih naredbi. Bilo kakve promjene vjere, a koje su stalno pod uticajem šejtana, ne mogu da donesu ništa pozitivno i samo doprinose tome da se savršena i od Boga stvorena vjera degradira kod ljudi. Sve promjene u sferi religije vode ka skretanju i stranputici i direktno u paklenu vatru. Ljudi ne smiju da skreću (bilo to dodavanjem ili oduzimanjem) niti to smije da se dopusti u pogledu vjerskih pitanja obožavanja Allaha, pa makar to bili i najsitniji detalji.[24] Kada bi izmjene bile dozvoljene to bi uzrokovalo skretanje svih kasnijih generacija a rezultat toga bi bio nova od ljudi napravljena vjera koja

---

[23] Kako god bilo, promene i inovacije u područjima kao što su: nauka i tehnolgija, a koje služe kako bi se poboljšao životni standard ljudi su u islamu poželjne i islam podstiče se na njih. Međutim bilo koji oblik inovacije u vjeri je strogo zabranjen, dok su inovacije u materijalnom smislu koje nisu suprotne vjeri poželjne i vjerom dozvoljene. (op.p)

[24] Islam uči da obožavanje mora da ispuni dva uslova kako bi ono bilo primljeno od uzvišenog Allaha, a to su: iskrena namjera da se tim djelom želi postići Allahovo zadovoljstvo, a drugo da to djelo bude u skladu sa praksom poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

ne bi bila islam, kao što je od uzvišenog Allaha bila savršeno objavljena. Konstruiranje „vjerovanja“ tako što će se uključiti nekim „Svjetovnim obnoviteljem religije“ ili tako što će se neki vjerski autoritet slijepo slijediti[25] je u vjeri islamu neprihvatljivo.

Mijenjanje Allahovog zakona je u islamu strogo zabranjeno. Uzvišeni Allah osuđuje vjerske vođe koji Allahove zakone mijenjaju. Ko pokuša nešto da izmijeni takav se stavlja u isti rang sa Allahom i time čini jasno mnogoboštvo. Primjer toga bi bio kada bi neko dozvoilio vjerom da se nedužne osobe ubijaju.

Allahovi zakoni su savršeni i ne trebaju ni od koga da budu modernizovani. Allah nam osigurava slobodu da Njemu budemo pokorni ili da Mu budemo nepokorni što se čini prihvatanjem Njegove vjere ili sa druge strane prihvatanje nekog sopstvenog puta prema ličnim željama. On nam jasno i nedvosmisleno zabranjuje mijenjanje Njegovih vjerskih zakona.

Interesantno je to što možemo da primijetimo da polumjesec nije pravi znak islama, jer ga poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, nikada nije koristio niti ga je spomenuo. To je u osnovi bio paganski

[25] Bez dokaza iz islama (op.p.)

simbol i izum, a koji se u kasnijim generacijama koristio kao politički simbol. Nažalost, on je prihvaćen od opštih masa i zloupotrijebljen kao islamski simbol.

Kazivanje o Ademu i Havi

Kazivanje o Ademu i Havi se spominje u Kur'anu. Iako je ono u mnogo čemu slično onima koja su prenesena u preostalim dijelovima prethodnih objava, ipak postoje neki detalji koji su novi i različiti.

Uzvišeni Allah je obavijestio meleke da će stvoriti novu vrstu stvorenja na zemlji. Onda je Allah stvorio Adema, alejhi-s-selam, tako što ga je obličio od gline. On je udahnuo u Adema, alejhi-s-selam, dušu i poučio ga imenima svih stvari i od njega samoga stvorio je njegovu suprugu Havu. Allah im je dozvolio da sa svojom slobodnom voljom borave u Džennetu. Kada je Allah rekao amelekima: „**Poklonite se Ademu!“** (a to su učinili kao vid poštovanja prema Ademu, a ne kao oblik obožavanja). Sam šejtan se tada nalazio među melekima, ali on nije bio jedan od njih. On je bio džinn,[26] rasa

[26] Džinni su stvoreni pre Adema i oni isto tako posjeduju slobodnu volju i razum. Nepokorni džinni su šejtani. Oni žive među nama u dimenziji koju mi ne možemo vidjeti i oni nas vide ali mi njih ne, osim u nekim slučajevima

posebnih stvorenja koja posjeduju slobodan razum i koje je Allah stvorio prije Adema, alejhi-s-selam, i koje je Allah stvorio od vatrenog plamena bez dima.

Kad je Allah melekima kao i onima koji su bili među njima naredio da se pred Ademom poklone učinili su to svi osim Iblisa, koji je iz ponosa i oholosti to odbio, time što je tvrdio da je on bolji od Adema, alejhi-s-selam, koristeći analogiju da je on stvoren od vatre dok je Adem, alejhi-s-selam, stvoren od gline. (Dajući prijednost i vrijednost vatri nad glinom). U pravoj suštini i osnovi je Iblis bio prvi rasista.

Iblis je pred Allahom pao u očaj i znao je da otišao u propast. Allah, Onaj Koji sve u najmanje detalje poznaje, prokleo ga je zbog njegove nepokornosti, ali je prokleti šejtan tražio od Allaha da mu da rok do Sudnjeg dana (do Dana oživljenja) kako bi on Adema, alejhi-s-selam, i njegove sljedbenike mogao da zavodi i dokaže da je bolji od ljudi. Iblis je rekao**:**

„I sigurno ću ih navoditi u zabludu, i sigurno ću ih lažnim nadama mamiti.“ (Kur'an 4:119)

---

kada žele da se učine vidljivim. Veštičarenje (ar: sihr) koje je u islamu strogo zabranjeno se upravo od njih i putem njih provodi.

Allah mu je to dozvolio i to je učinio ispitom za čovječanstvo. Allah zna ono što šejtan ne zna. Jako je bitno da se spomene da šejtan nikada ne bi bio u stanju da se na bilo koji način suprostavi Allahu, jer on je, kao i svi ostavli, samo jedno Božije stvorenje. Šejtan postoji samo zato što Allah to tako želi i on je potpuno potčinjen Allahovoj volji. Kada Allah ne bi želeo da Iblis ili bilo koji od njegovih pomagača postoje onda im On ne bi dopustio ni jedan trenutak da dalje postoje.

Islam šejtanu ne daje nikakav udio u Božijoj božanstvenosti. On mu ne daje nikakve a ni slične božije epitete. Islam odbija bilo kakav oblik shvatanja da je šejtan u nekom obliku rata sa Bogom i da je tom prilikom trećinu Džennetskih blaga sa sobom ponio. Šejtan je samoproglašeni neprijatelj čovječanstva, bez ikakve vlasti nad vjernicima i on je ipak samo obično stvorenje koje je u svojoj egzistenciji potpuno zavisno o Bogu.

Iako je on ponosan pao u Allahovo prokletstvo, ipak ćemo shvatiti da šejtan ispunjava jednu jako razumnu ulogu. Allah je želio da ljudi svojom slobodnom voljom odluče između dobra i zla. On je ljudima osigurao urođenu sposobnost da spoznaju Stvoritelja i da Mu se okreću. Čovjek se sa strane njegove prirode smatra dobrim stvorenjem, kao biće koje se kao novorođenče

rodi u islamu. Šejtan i njegovi sljedbenici naređuju ljudima zlo i bore se protiv dobra i žele da čovječanstvo odvedu od monoteizma, pravde i Božijeg puta ka zlu i obožavanju idola, i on je tako samoproglašeni neprijatelj čovječanstva.

Mudri Allah poziva ljude da čine dobro i da ga naređuju, a da ostavljaju zlo i da ga zabranjuju. Pošto mi koristimo naš slobodni razum na takav način da se suprostavljamo šejtanskim iskušenjima, mi kao ljudi možemo da postignemo jako veliki stepen.

Ono što će uslijediti je sažetak ispita koji su imali Adem i Hava u Džennetu. Oni su uživali u savršenoj slobodi i uživanju u Raju. Allah im je objavio da mogu da jedu Džennetske plodove, ali im je zabranio da se približavaju jednom drvetu i upozorio ih je da ukoliko to učine da će biti od nepokornih. Iblis je došao i zaveo ih je tako što im je rekao da im je Allah to drvo zabranio samo iz tog razloga kako ne bi postali besmrtni ili da ne bi time postali meleki. I tako su oni bili zavedeni pa su pojeli sa zabranjenog drveta.

Adem i Hava su se postidjeli i obratili su se Allahu iskreno se kajući, Onome Koji prašta i Koji je Milostivi, pa im je On oprostio. Islam jasno i kategorički odbacuje učenje o nasljeđivanju grijeha i izjavu da su svi

ljudi zbog Ademovog postupka rođeni kao griješnici. Ni jedan čovjek neće nikada nositi grijehe drugoga (Allah je pravedan). Svaki čovjek je odgovoran za svoje sopstvene postupke i biva rođen kao musliman, čist i bez ikakvih grijeha. Jako je bitno da napomenemo da islam ne okrivljuje Havu. Oboje i Adem i Hava su imali slobodnu volju i oboje su jeli sa zabranjenog drveta. Njihovi grijesi i nepokornost su bili zajedno počinjeni. Islam, također, jasno odbacuje misao da su sve žene zbog Havinog grijeha niske zavodnice ili da su sa menstruacijom i porođajnim bolovima kažnjene.

Allah je isterao Adema i Havu iz Raja i odredio im da žive na Zemlji. Allah je već unaprijed rekao melekima (tj. prije Ademovog stvaranja i nastanjivanja u Džennetu, op.p.) da će on stvoriti novo stvorenje koje će nastaniti na Zemlji. Zemlja je mjesto koje je Allah Svojim beskrajnim znanjem još od vremena ljudskog stvaranja odredio kao boravak za ljude.

Isa, alejhi-s-selam

Isa, alejhi-s-selam, je bio Božiji poslanik. On je pozivao u Božiju jednoću. On sebe nikada ni na koji

način nije mjerio nekim božanstvom niti je ikada zahtijevao da bude obožavan.

On je rođen od djevojke djevice. To je bilo jedno od mnogih čuda kojima je Allah počastio Isaa, alejhi-s-selam. Isus, alejhi-s-selam, je rođen bez oca. Uzvišeni Allah je rekao u Kur'anu:

„Primjer Isaov je kod Allaha isti kao i primjer Ademov: od prašine ga je stvorio, a zatim mu rekao: „Budi!“ i on bi!“ (Kur'an 3:59)

Allah je stvorio Isaa, alejhi-s-selam, kao što je stvorio i sve ostalo postojeće. Isa, alejhi-s-selam, Adem, alejhi-s-selam, i Eva su stvoreni na jedan poseban način: Isa, alejhi-s-selam, je stvoren bez oca, a Adem, alejhi-s-selam, i Eva su rođeni bez oca i majke, dok je ostatak ljudskog roda rođen sa ocem i majkom. Vjerovanje da je Isa, alejhi-s-selam, Božiji sin ili da Bog ima neke oblike srodsva kao što je otac, majka, sin ili ćerka, bi uzvišenom Stvoritelju dalo osobine Njegovih stvorenja.[27] Muslimani

[27] U antičkom Niceu (koje se nalazi u današnjoj Turskoj otprlike 1100 km severo-zapadno od Jerusalima u blizini glavnog grada Ostroma) sazvano je prvo vijeće 325. godine nakon rođenja Isaa, alejhi-s-selam. Na tom vijeću je većinom učesnika odlučeno da je Isa (Isus) bliži božanstvu nego Božijem poslaniku. Koncept trojtva je postavljen tako što je pojašnjeno da Isa, alejhi-s-selam, ima božansku osnovu i da se izjednačava sa Bogom. Ovo je u jasnoj

vjeruju da je to mnogoboštvo i to je potpuno zabranjeno u islamu. Na osnovu toga je veliki grijeh da se nekom stvorenju daju neke osobine Stvoritelja i ovo se po islamskom učenju izravno kosi sa monoteizmom, dakle ruši ga. Takvo vjerovanje se suprostavlja učenjima svih poslanika i vjerovjesnika[28]. Allah je iznad svake osobine ljudi i stvorenja. Isa, alejhi-s-selam, je Mesih, od Allaha riječ, Blagoslovljeni, koji je od svemilosnog Allaha poslan kao poslanik.

Allah nas obavještava da Isa sin Merjemin, alejhi-s-selam, nije preselio već da ga je Uzvišeni Allah uzeo k Sebi. Muslimani vjeruju da će Isa, alejhi-s-selam, da se vrati pred Smak svijeta i da će on biti predznak za njega. Kada se Isa, alejhi-s-selam, vrati on se neće vratiti u svojstvu poslanika kako bi ljudima donio novu objavu. On će se vratiti kao vođa vjernika protiv Dedžala koji će na Zemlju da dođe sa velikim iskušenjima i zlom i u konačnici će ga Isa, alejhi-s-selam, ubiti. Isa, alejhi-s-selam, će tada da slijedi posljednju objavljenu objavu

---

suprotnosti sa ispravnom vjerom o monoteizmu u koje je Isa, alejhi-s-selam, pozivao ljude i u koje je on bio ubijeđen.

[28] Iako Hrišćani i Jevreji krše neke osnovne monoteističke principe od pretphodnih učenja, ipak ih islam naziva „Sljedbenicima Knjige“. Oni se tako nazivaju zato što su oni primili od Boga objavljene zakone i spise i zbog toga što su neke od Njegovih poslanika priznali.

koja je objavljena poslaniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem.

Grijeh i kajanje

Grijeh znači slobodno i sa znanjem činjenje nepokornosti Allahu. Najveći od svih grijeha je širk - mnogoboštvo, ali i svako namjerno kršenje Allahovih naredbi je griješan čin. Allah, Onaj Koji je čuvar svega, je neke stvari zabranio a one mogu da štete pojedincu ili zajednici. Ubistvo, napadi, krađa, prijetnje, psovanje, neposlušnost, varanje u braku, bavljenje sihrom, alkoholizam, jedenje svinjskog mesa kao i korištenje opojnih droga su sve primjeri za grešna djela.

Islam odbacuje učenje koje naučava da se grijesi nasljeđuju. Ni jedna duša ne treba da nosi terete drugih, jer bi to inače bila velika nepravda, a Allah Milostivi je Onaj Koji je Pravedan. Svako od nas će pred Uzvišenim Allahom, Koji sve vidi, biti pozvan da odgovara za svoje postupke. Ali ukoliko neka osoba podstiče neku drugu da čini neki grijeh onda obje imaju udio u tom grijehu i zaslužuju obje kaznu. Jedan zaslužuje kaznu što je grijeh počinio a drugi je zaslužuje što ga je na taj grijeh podsticao.

Kada neko počini grijeh onda on zaslužuje Božiju kaznu. Ali na svu sreću je Allah Svemilosni i Onaj Koji mnogo prašta. Bog sudi i djeluje na osnovu svog neograničenog znanja i pravde. Muslimani ne vjeruju da je Isa sin Merjemin, alejhi-s-selam, ubijen kao iskup za grijehe ljudi. Allah, Onaj Koji je Svemilosni, oprašta kome želi. Vjerovanje da je bilo potrebno da se Isa, alejhi-s-selam, žrtvuje kako bi se oprostili naši grijesi poništava i u suprotnosti je sa bezgraničnom Božijom moći i pravednosti. Allah je neograničen u Svojoj milosti.

Allah, Onaj Koji sve čuje, nam obećava da će On da nam oprosti ukoliko Mu se istinski pokajnički vratimo. Pokajanje je jako ozbiljna stvar. Njome neka osoba može da postigne Božiju milost. Žaljenje i pokajanje ipak ne treba uzimati olahko. Pravo pokajanje je obeleženo sledećim svojstvima:

1. Osoba mora da prizna i mora da bude svjesna da je činila grijehe i mora da se iskreno pokaje zbog toga što ih je činila.
2. Osoba mora da se iskreno obrati Allahu i mora da Ga moli za oprost.
3. Osoba mora da ima iskrenu namjeru da se tim grijesima nikad više ne vrati.

4. Ukoliko taj grijeh nosi u sebi štetu koja je načinjena drugima onda mora da se sve preduzme kako bi se ta šteta ispravila.

Ovo ne znači da ako neka osoba nakon kajanja ponovo upadne u isti grijeh, da je prvo kajanje bilo beznačajno. Ono što se traži jeste da osoba bude iskrena u tome da se više taj grijeh ne čini. Zbog toga što ne znamo šta budućnost nosi vrata pokajanja su stalno otvorena. Allah, Onaj Koji u mnoštvu prašta, se raduje kada se neki potomak Ademov Njemu obrati i Njega za oprost zamoli. Pokajanje je isto jedan od oblika ibadeta.

Niko pored Allaha ne može da oprašta grijehe. Svakom muslimanu je strogo zabranjeno da za neki grijeh traži oprost time što će se nekom stvorenju obraćati, jer su muslimani ubijeđeni u svome učenju da je to dijelo višeboštva.

Organizacijska struktura u islamu

Islam mnogo naglašava individualnu povezanost sa Allahom. Okvir te povezanosti su ako osoba slijedi upute koje su određene u Kur'anu i Sunnetu. Ta povezanost i odnos isto tako određuje povezanost jednog

muslimana sa svime ostalim, kao što je pravda, ogranizacija i socijalna harmonija koju on sa sobom donosi.

Allah kaže u Kur'anu:

„Uistinu, najugledniji od vas kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji.“ (Kur'an 49:13)

Mudri, pobožni, u islamu odgojeni, i oni koji iskreno vjeru praktikuju su prirodne vođe u vjeri.

Islam ne određuje unaprijed ko može da postane učenjak. Svako ko posjeduje dovoljno inteligencije, uči i odlučan je može ka tome da stremi da postane učenjak, ali za to nemaju u svakom vremenu svi jednake uslove. Svi ljudi trebaju da se trude ka tome da što više nauče, pri čemu treba napomenuti da je Allah Jedan Koji podaruje svaki oblik znanja i razuma.

Učenjaci u muslimanskim zajednicama igraju jako veliku ulogu. On ili ona se posvećuje islamskim studijama za dugi niz godina. Učenjaci ne smiju da budu oni koji čine velike grijehe,da ljude čine svetim ili da žele da Allahove zakone promijene. Oni daju i reproduciraju informacije koje su prikupili, a koje izvlače

iz Kur'ana i Sunneta. Kroz njihovo primjereno ponašanje oni motivišu i druge da se poboljšaju.

Neki su uobičavali da koriste riječ „Kleričar (islamski pop)“ koju su koristili za nekog islamskog učenjaka. Ovo i nije neki posebno pogrešan naziv. Ne postoji neki formalni kleričar niti jasno ustanovljen položaj i hijeharija. Veze između pojedinca i Allaha su direktne. Niko osim Allaha ne može da odluči šta je dozvoljeno a šta je grijeh. Ni jedno stvorenje ne može na osnovu svoje želje da učini nešto svetim. Svaka individua je direktno sa svojim Gospodarom i Stvoriteljem pozvana na odgovornost.

Ko je nekada posjetio džamiiju vidio je možda osobu koja predvodi vjernike u zajedničkoj molitvi. Kada se muslimani zajedno mole moraju nekog da izaberu koji će ispred njih da stoji i koji će da ih predvodi u namazu kako bi to sve dobilo obilježje jedinstva i harmonije. Najbolje i preče je da se izabere onaj koji je najviše zapamtio iz Kur'ana i Sunneta. Takva osoba se naziva „imam“ što jezički znači „onaj koji predvodi“ ili „vođa“.

Tokom petka popodne postoji jedna posebna zajednička molitva – džuma namaz. Svi muslimanski muškarci su obavezni da se u nju uključe. Za žene je ona preporučena ali neobavezna. Toj sedmičnoj molitvi

prethodi jedno kratko obrađanje i govor. Onaj koji drži taj govor trebao bi da bude onaj koji je najbolji mogući, a koji ima jasno i duboko razumijevanje islamskih učenja.

Islamsko pravo

Islamsko pravo se izvodi iz Kur'ana i Sunneta poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Sunnet je kao i Kur'an Božija objava. Islamsko pravo pokriva sve životne sfere. Ono govori o tome kako da se čine ibadeti Allahu i kako da se prema drugima ophodi. Allah naređuje vjernicima da određene stvari čine dok im druge zabranjuje. Allah, Onaj Koji je Sveznajući i Pravedni, jedino ima pravo da stvari dozvoljava ili zabranjuje i da ih kao grijeh definiše. Islamska zajednica može bilo kakva uređenja da koristi za svakodnevni život (kao što je na primjer saobraćaj) i da ih postavlja sve dok se takva uređenja ne suprostavljaju islamskom pravu. Allah, Onaj Koji je Upućivač i Onaj Koji na dobro ukazuje, podstiče na neke stvari ali ih strogo ne naređuje, dok od nekih ponašanja odvraća ali ih kategorički ne zabranjuje. Sva ova uređenja kada se sastave čine islamsko pravo. Kada ovome dodamo da postoje pitanja na koja islamsko pravo jednostavno sa odobravanjem gleda, možemo onda iz svega toga da zaključimo da se

norme kojima se to pravo reguliše, mogu sa strane gledišta ljudskog djela podijeliti na pet različitih skupina:

1. Obavezno – Farz ili Vadžib
2. Poželjno - Mustehab
3. Dozvoljeno - Mubah
4. Pokuđeno - Mekruh
5. Zabranjeno - Haram

Islamsko pravo je porijeklom od Allaha. Razlog zašto smo tim zakonima i uređenjima pokorni je u činjenici da je Allah tako naredio da činimo. Mi smo pozvani na to da razumijemo mudrosti koje se kriju iza tih propisa, ali se ipak od nas i očekuje da budemo pokorni i onda kada sa našim ograničenim razumom ne možemo da dokučimo mudrost propisa. Razum je ograničen dar. Na primjer: zabranjeno je da se jede svinjsko meso, zato što Allah tako propisuje, i zbog toga mi ga ostavljamo i ne jedemo ga zbog toga a posebno zato što sada sa strane nauke znamo da se u njemu nalaze bolesti koje prenosi i da je to meso nezdravo. Čak i kada bi naučnici bili u stanju da razviju svinjsko meso koje je bez udjela tih bolesti i da to bude hranjiva hrana, ipak bi

ostao propis njegove zabrane, tj. da je to svinjsko meso zabranjeno.[29]

Izvori islamskoga prava su Kur'an i Sunnet. Allah naziva širkom da se nekom vjerskom vođi dozvoli da Božije zakone i naredbe promijeni, tako što će da dozvoli ono što je Allah zabranio ili da zabrani ono što je Allah dozvolio.[30] Samo Allah određuje na ovome svijetu šta je dobro a šta je grijeh. Na budućem svijetu samo će Allah imati moć i mudrost da nagradi one koji su činili dobro, i da kazni one koji su činili zlo.

Islamski kodeks oblačenja

Islam zahtijeva skromnost i nastoji ka tome da nedjela i nemoralnosti odstarani i minimizuje u društvu. Jedna od metoda za to je da se nosi jednostavna i skromna odjeća. Islam jasno postavlja norme za moralnost muškaraca i žena.

[29] Međutim dozvoljeno je pojesti svinjsko meso u situacijama kada treba da se spasi život od smrti, kada nema druog izbora osim tog. U tom slučaju to nije grijeh.

[30] Kamata i preljuba su u izvornom obliku zabranjene i u jevrejstvu i u hrišćanstvu i u islamu. Ali su hrišćani Evrope od srednjeg vijeka postepeno te propise menjali. Danas su čak i neke „muslimanske“ zemlje počinile to kršenje Božijih propisa.

U većini zapadnih zemalja postoje zakoni koji određuju šta je moralno. To se u praksi odnosi na to da muškarci pokriju svoje genitalije, a da žene trebaju pokriti svoje genitalije i grudi. Kada neko ne slijedi ovo krajnje i minimalno moralno uređenje onda osoba u društvenoj sferi može da bude optužena za izazivanje javnog nereda. Razlog za gore spomenutu različitost u određivanju pokrivnja tijela je zbog različitosti tjelesne građe.

Islam određuje isto tako minimalno konzervativnu odjeću za muškarce i za žene. U islamu se od muškaraca a isto tako i od žena očekuje da se jednostavno, prikladno i dostojno oblače. Muškarac mora da nosi široku a ne usku odjeću koja pokriva sve od ispod koljena do pupka. Ovo predstavlja krajnju granicu kada je u pitanju odjeća muškarca i šta se traži od njega. Tako on nikada ne smije u javnosti da nosi kratke kupaće gaće. Kada neka muslimanka napušta kuću mora minimalno svoju kosu i svoje tijelo sa širokom i neocrtavajućom odjećom da pokrije kako se obrisi njenog tijela ne bi ocrtali u javnosti i kako bi ih sakrila. Neki preporučuju i to da muslimanka prekrije i lice. Mudrost u propisivanju ove odjeće je da se izbjegnu seksusalna uznemiravanja i ponižavanja kako za ženu tako i za muškarca u društvu i da se to smanji na najmanji mogući minimum. Držanje propisa islamske odjeće je isto tako od oblika ibadeta. Islam zabranjuje

seksualne signale i tjelesna izazivanja koja su van braka. U intimnoj sferi između supružnika su sekusalni signali i tjelesna izazivanja i za muškarce i za žene sasvim poželjni.

Neki zapadni istraživači smatraju da je u ženinom pokrivanju glave poniženje i potčinjenost naspram muškarca. Daleko otuđeni od istine od ovoga doista ne mogu biti. U islamu se zahtijeva da se žena oblači na takav način kako bi pokazala poštovanje i skromnost i da odbija seksualno ropstvo. Poruka koju žena time šalje, kada se ona kreće sa takvom islamskom nošnjom u društvu, je: "Poštuj me ovakvu kakva jesam. Ja nisam seksualni objekat!"

Islam ne odbija samo izbjegavanje posljedica propadanja i nemorala među individuama, već i u društvu, koje ženama i muškarcima dozvoljava da se slobodno razmnožavaju i da se slobodno stavljaju u etar i da se natiječu u tome međusobno sa seksualnim atrakcijama i njihovom izazivanju. Posljedice toga su jasne i ne mogu biti ignorisane. Pravljenje žena seksualnim objektima za zadovoljavanje muškaraca nije nikakav vid oslobođenja. U stvarnosti je to nečovječni oblik ugnjetavanja, a koje islam jasno i kategorički odbija. Oslobođenje muslimanske žene je u tome da je

ona na osnovu svog karaktera, a ne zbog svog fizičkog izgleda prihvaćena. Sa islamske perspektive su „oslobođene“ zapadne žene a koje se mnogo brinu o svom izgledu, figuri i mladolikosti kako bi se drugima svidele - prisiljene u oblik ropstva.

Žena u islamu

I muškarci i žene su pred Allahom jednaki. Oboje će pred Allahom za svoja djela odgovarati. Na budućem svijetu će za svoje vjerovanje i dobra djela dobiti podjednaku nagradu.

Brak je nešto jako poželjno i to je ujedno pismeni ugovor ali i sveta veza. Islam gleda na ženu, bez obzira da li je udata ili ne, kao na individuu sa određenim specifičnim pravima. Ona ima potpuno isto pravo da postiže imetak, da skuplja bogatstvo i da ga troši, baš isto kao što to pravo ima i muškarac. Njen imetak se nakon braka ili razvoda ne računa kao muževljev. Svaka žena ima pravo da odabere za koga će da se uda, a iz poštovanja prema njenom porijeklu njeno prezime se tada ne mijenja. Svaka žena može da traži razvod onda kada njen brak ne funkcioniše.

U pogledu ekonomije su muškarac i žena pravno gledano nezavisne osobe. I mušarci i žene imaju pravo da stiču privatnu imovinu, da upravljaju poslovima i od drugih da nasljeđuju imetak. Oboje imaju potpuno isto pravo na školovanje i na unosan posao, sve dok se time ne krše islamski kodeksi i pravila.

Težnja ka znanju je obaveza i muškaraca i žena pojedinačno. Grana znanja koja se posebno naglašava je vjersko znanje, ali se ujedno traži i da se posveti pažnja da se zbog dobrobiti društva u javnom sektoru učine dostupnim poslovi za oba spola.[31] Društvu su potrebni doktori, učitelji, savjetnici, socijalni radnici i mnogi drugi službenici. Kada dođe do nedostatka kvalifikovane radne snage može da postane obaveza i za muškarce i za žene da u tom sektoru sakupe iskustvo kako bi u muslimanskoj zajednici ispunili njenu potrebu za time. Ali u svemu ovome je nužno da se jasno drži uputa koje je islam postavio.

Od žena se traži da se stalno posvećuju i da postižu islamsko znanje i da se u okviru islama posvete svom akademskom napredovanju i da nastoje ka tome da zadovolje svoje intelektualne potrebe. Spriječiti nekoga

[31] Kao što je posao koji je karakterističan samo za žene, na primjer u sektoru medicine nužno je da se žene angažuju u području ginekologije.op.p.

od toga da se intelektualno posveti je suprotno učenjima islama.

Muškarac je odgovoran za to da svoju porodicu obezbjeđuje i zaštiti i da im obezbijedi hranu, odjeću i smještaj za ženu, djecu i (ako je potrebno) i druge članove njegove porodice. Žene u prvoj liniji nisu ni za šta od gore spomenutog odgovorne iako su udate. Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao da je najbolji među vjernicima onaj koji je najbolji prema svojoj supruzi (porodici).

Muški šovinizam u muslimanskom svetu

Mnogi ljudi gledaju na islam kao na neku šovinističku religiju koja žene diskriminira. Oni zatim spomenu stanje žena u nekim „muslimanskim“ zemljama kako bi time to i dokazali.[32] Njihova greška je u tome da ne razlikuju između kulture ljudi i pravih i istinskih učenja religija koje njoj pripadaju. Užasno je da danas među mnogim kulturama u svijetu još uvek postoji ugnjetavanje žene. Mnoge žene u zemljama „trećeg svijeta“ žive u užasnim uslovima. One bivaju nadvladane

[32] Nažalost ne znači nužno da neka „muslimanska“ zemlja ima ujedno i islamsku vlast ili da ljudi koji žive tu slijede islamsko (šerijatsko) pravo.

od nekih muškaraca i bivaju im uskraćena osnovna ljudska prava. Ovo nije zastupljeno samo u muslimanskim zemljama, već je zastupljeno i u svim nemuslimanskim zemljama. Islam jasno osuđuje ovakav oblik ugnjetavanja. Tragična je nepravda da se ovi kuluturološki podstaknuti postupci prenesu na vjersko ubjeđenje, ukoliko vjera takvim postupcima u svojim učenjima ne poziva. Islamsko učenje zabranjuje ugnjetavanje žene i naglašava jasno da se i na muškarce i na žene mora podjednako da se gleda.

Jedan užasan podatak su tzv. „Ubistva iz časti“ a to je kada neki muškarac ubije neku žensku osobu iz svoje porodice zbog toga što ih je ona svojim ponašanjem ponizila i obeščastila. Ovako ponašanje, koje iako je rijetko, ipak se praktikuje kod nekih grupacija indijskog potkontinenta, na Srednjem istoku i nekim drugim regijama. U islamu se ovo jasno i nedvosmisleno naziva ubistvom. Nijednom čovjeku nije dozvoljeno da nekog ubije pod plaštom „časti“. Ovo ni u kom slučaju nije praksa i osobina muslimana u muslimanskim zemljama, jer je u tome jasno kršenje islamskoga prava. Rasizam, i svi oblici netrpeljivosti ili osuđivanja su u islamu jasno zabranjeni.

Nažalost se isto tako prisilno vjenčanje još uvijek praktikuje u mnogim tradicionalističkim društvima. To je isto radnja koja je jasno zabranjena u islamu. Za vreme Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, neki očevi su svoje ćerke natjerali na udaju, pa kada bi Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, za to saznao i kada bi mu se požalile on bi takve brakove proglašavao nevažećim ili bi tim ženama ostavio mogućnost da taj brak prekinu iako su upotpunili bračni ugovor kojim se jasno daje regulativno ustrojenje islamskome pravu, a koje pravo izbora u braku daje i time ovakvu pogrešnu praksu jasno okončava. Nažalost i dan danas postoje prisilni brakovi u mnogim dijelovima svijeta, a među njima i u nekim „muslimanskim“ zemljama. Iako je takva radnja u skoro svim zemljama nelegalna. Mnoge žene u tradicionalističkim društvima ne znaju kako da takav slučaj prijave, ili se ipak na to i ne usuđuju.

Sve ove prakse su suprotne islamskom pravu i odgovornost je svakog muslimana da takve stvari uklanjaju iz svoga društva. Islam je prema kultorološkim razlikama tolerantan i ne želi da mišljenja drugih ljudi jednostavno izbriše, isto kao što ne prisiljava ljude da svoj kulturni identitet ostavljaju onda kada islam kao svoju vjeru prihvate. Ali kada se neke kuluturne karakteristike određene nacije suprostavljaju islamu ili

ljudima njihova, od Allaha data. neprikosnovena prava ograničavaju i njihovu slobodu izbora oduzimaju, onda postaje vjerska obaveza da se takve prakse i običaju ukinu i uklone.

Nauka i tehnologija

Jedna od karakterističnih osobina islama je njegova savršena harmonija sa naukama. Musliman gleda na konflikte između potvrđenih naučnih činjenica i religije kao nemoguće. Religija je od Boga, Prvog i Posljednjeg, a isto tako i Svemir koji je On sam stvorio, tako da je nemoguće da jedno drugom u tome protivrječi.

Musliman smatra da za sve što postoji među Allahovim stvorenjima postoji i prirodno objašnjenje. Od konstelacije zvijezda i galaksija pa sve do porijekla i različitosti mnogih vrsta u njemu. Musliman nikada ne smije da se poziva na neko „čudo“ kako bi time pojasnio neke prirodne fenomene. Musliman vjeruje da su čuda, događaji u kojima Allah iz određenog razloga Svoja sopstvena postavljena pravila u prirodi stavlja van snage, kao što je, na primjer, mudžize radi pomoći Svojih poslanika ili da usliša nečiju molbu. Objašnjenja čuda ne trebaju biti uzimana u obzir kako bi se njima pojasnio neki prirodni fenomen ili da se njime prekrije neko naučno pitanje zbog svog nedostatka i znanja o tome.

Nikad do sada nije bila ni jedna naučna činjenica i pojava a niti je potvrđena neka naučna teorija, a da je to bilo suprotno islamskim učenjima. Šta god da otkrije nauka to nam samo povećava znanje i spoznaju o Allahu i Njegovom divnom stvaranju. Zbog toga islam podstiče aktivno naučno angažovanje i zbog toga što nam Allah u Kur'anu nedvosmisleno naređuje da Allahove znakove u prirodi gledamo i istažujemo. U stvarnosti Kur'an sadrži mnoge zapanjujuće činjenice i informacije koje su tek skoro uz pomoć modernih uređaja otkriveni i u potpunosti shvaćeni.

Islam nam isto tako dozvoljava da uživamo u ljudskoj sposobnosti otrkivanja novih stvari. Ohrabruje nas da nastojimo ka tome da popravimo svijet i islam jasno pozdravlja svaki tehnološki napredak. Tehnologija, naravno, može da se koristi na pozitivan ili negativan način, ali je ona sama po sebi neutralna. Naša je odgovornost da znanje kojim nas je Allah počastio koristimo za to kako bi njime popravili stanje opšteg čovječanstva.

U ranom periodu islama, dok su se ljudi još uvijek držali vjerske upute i učenja, cvjetala je nauka, kultura, trgovina i tehnologija. Učenjaci u islamskom svijetu su istraživali i razvijali područja u matematici, hemiji, fizici,

medicini, astronomiji, arhitekturi, umjetnosti, literaturi, geografiji, istoriji i mnogim drugim naukama. Muslimanski učenjaci su razvili magnetni kompas, astronomske laboratorije i pendulum sat, a navedeni su samo neki od njih. Mnogi zahtjevni sistemi i područja kao što je algebra, arapski brojevi (koji su isti oni koje mi danas koristimo) i konačni koncept „nule" (koje je jako bitno za nastavak razvijanja matematike) su u srednjovekovnu Evropu donešeni posredstvom muslimanskih učenjaka. Islamska učenja su donijela ova naučna dostignuća što je u konačnici dovelo do Evropske renesanse a istu je podsticalo. Tek kada su se ljudi od izvornih islamskih učenja udaljili počeli su da se umanjuju muslimanski naučni uspjesi u svijetu i da padaju u zaborav.

Zaključak

Islam je.....vjera pravde, mira, samilosti i praštanja, vjerovanje koje se često puta pogrešno razumije. Islam znači da svoju volju potčiniš Allahovoj volji. Islam je način života za svakoga ko prihvata da postoji samo jedan Bog i da niko pored Njega nema pravo da bude obožavan. Ovaj svijet je prolazan i nije ništa drugo do ispit za čovječanstvo, a nakon toga ćemo svi

umreti i Allahu, Kome se sve vraća, u konačnici ćemo se vratiti. Život na onome svijetu je vječan. Uzvišeni Allah je slao poslanike kako bi preko njih ljude i džinne uputio. Ibrahim, Musa, Isa i Muhammed, alejhimu-s-selam, su svi zajedno poslanici islama. Uzvšeni Allah je izabrao Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kao Svog posljednjeg Poslanika i počastio ga je privilegijom da preko njega objavi Kur'an. Kur'an je direktna i nepromijenjena Božija riječ i nije govor Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, koji je bio nepismen. Allah je Kur'an sa njegovim savršenim učenjima objavio cijelom čovječnastvu. Pet osnovnih vjerskih obaveza i radnji za sve muslimane su sljedeće:

1. Svjedočenje vjerovanja tako što se izgovori: „Ja vjerujem da ništa nema pravo da bude obožavano osim jednog Boga i svjedočim da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Božiji rob i poslanik“ (Ova izjava se u arapskom naziva: šehadet).
2. Pet dnevnih molitvi (namaza)
3. Obavezno izdvajanje imetka (zekat)
4. Post mjeseca Ramazana
5. Hodočašće u Mekki (Hadždž)

Allah je odredio da nema prisile u vjeri. Ljudska prava i sloboda izbora su u islamu sveti. Žene u islamu

imaju veliki položaj i igraju važnu ulogu i one imaju jednaka prava i moraju od muškaraca da budu poštovane.

Allah spominje u Kur'anu da je islam objavio kao vjeru za cijelo čovječanstvo i da ju je upotpunio kako bi time upotpunio Svoju milost i dobrotu prema nama. Allah je za nas svjetlo islama izabrao kao uže kojim čovječanstvo može i treba da Mu se vrati.

Završna riječ izdavača

Naučnici su nam pojasnili da u svemiru postoji preko 120 milijardi galksija. Mi znamo da smo mi svi od Svemogućeg Boga u jednom trenutnku stvoreni. Kada o tome razmišljam mogu samo da se divim i da priznam svoju potpunu poniznost prema svjetlu Božijem i da je priznajem. Šejtan se zarekao da će da zavodi čovječanstvo i da će da nas ubacuje u pogrešna shvatanja, neprijateljstva, mržnju i ratove. Kako bih se na neki način suprostavio tome uzeo sam kao podsticaj da zaslužim zadovoljstvo mog Gospodara tako što ću podsticati na mir i razumijevanje.

Život je kratak i vrijedan i velika je propast da se potroši tako što će se posvetiti prolaznom materijalnom

dobitku i traganja u njemu, a da se pri tome ignoriše svrha stvaranja, a to je da se samo Allah Uzvišeni obožava. Mnogi ljudi svoj vrijedni život provode tako kako bi skupljali i gomilali prolazna bogatstva ovoga svijeta, a Allah nas kroz islam poziva ka onome što će zauvijek ostati. Na Sudnjem danu mi ćemo za ono što smo znali biti pozvani na odgovornost kao i za to kako smo po tome znanju postupali. Mi ćemo biti upitani o našim djelima, a sada imamo vremena da se za taj odgovor pripremimo.

Ova knjiga sadrži učenja koja sam u posljednje dvije decenije držao o islamu. Da nije Božije milosti a zatim pomoći moje braće i sestara ono ne bi bilo ni moguće. Ja vam se srdačno zahvaljujem , poštovani čitatelji, što ste odvojili svoje vreme i interesovanje i želju da razumijete islam, vjerovanje koje je religija petine čovječanstva. Mi se radujemo vašim pitanjima, komentarima i reakcijama kako bi se ovaj posao nastavio i bolje ocijenio i ispravio. Ja vas pozivam da dijelove ovog djela ili čitavo djelo dalje širite. Ja vas samo molim da ih ne citirate izdvojenim i nerazumnim načinom.

Molim vas da mi oprostite ako sam u ovom djelu nekoga povrijedio. Zbog mog divljenja prema islamu ja svoje izraze nastojim jasno i nedvosmisleno da izrazim. Ja dosta cijenim individualno pravo na mišljenje i

poštujem različitost. Razumijevanje i pravda su put ka miru, a pošto se islam često puta u Zapadnim zemljama opisuje kao vjera zaostalih fanatičara koji u svijetu žele da šire nasilje, ja mislim da je nužno potrebno da svoje vjerovanje dostavim u jasnom i ubjedljivom jeziku kako bi se time izbjegla pogrešna shvatanja.

Neka nas svemogući Bog blagoslovi uputom. Svako dobro koje se nalazi u ovome delu je od Božije milosti a ako sam nešto loše rekao onda je to zbog moje greške i propusta. Uzvišeni Allah, Onaj Koji voli, je savršen.

„O Ti Koji sve čuješ, zaštiti nas od zla i uputi nas ka istini.“

Neka je selam na one koji slijede uputu!

bosnian@islamhouse.com